

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita Magni Servi Dei P. Julii Mancinelli Societatis Jesu

Cellesi, Jacopo

Oeniponti, 1677

V. Confessiones, & Conversiones magnorum peccatorum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42734

mysteria, ac juvandi Conscientias fuit ille primus, qui in Italiam introduceret, quo in genere mirabiles operatus est animarum conversiones, inimicitias sustulit, pacem, & concordiam stabilivit. Denique Episcopi, Archiepiscopi per Italiam complures beatos se putabant, si in visitandis Episcopatibus assistentem, & socium habere potuerunt P. Julium. Non nunquam eum secum circumduxerunt, aliàs eum solum miserunt, sæpe eum interesse synodis tanquam Theologum voluerunt; ejus decreta, quæ ipsi visa sunt reformandis moribus idonea, libentissimè approbarunt, confirmarunt. Atque hi fuere fructus, & utilitates, quos Julius ex studiorum suorum laboribus retulit, quorum promulsidem hic aliquam meo lectori dari oportuit, cùm infrà suis locis de ijs plenius iterum ex instituto sit agendum.

Assumitur
ad visitan-
das Diœ-
ceses.

C A P U T V.

Confessiones, & Conversiones Ma-
gnorum peccatorum.

INter omnes fructus, quos Apostolici operarij per suos sudores, & labores colligunt, nullus æquè divino arridet palato, quàm qui ex radice surgit, & oritur amaræ metanæ, sive pænitentia, irrigatus vivo, ac profundo liquore cordis contriti. Hujus generis fructuum copiosissimam messem collegit falx, & caritas Julij. Hic absoluto omnium scientiarum, quà discendo, quà docendo, curriculo deputatus fuit ad confessiones excipiendas, quo in munere tantum à Deo consecutus est donum, ut maximum summorum peccatorum numerum toto tempore, quo exomologesibus dedit operam, converterit; non autem prius huic labori coronidem imposuit, quàm vitæ usque ad annum octuagesimum primum protractæ

Mirum do-
num exci-
piendi
Confelli-
ones.

Ejus in
hoc mun-
ere constan-
tia.

Confessa-
rios quales
nollet.

Infima
subsellia
prensabat.

Julii deli-
cia.

Quibus
pœnitenti-
bus glori-
aretur.

tractæ. Et in hoc Julij caritas erga peccatores vicit supe-
riorum de se curam, & sollicitudinem, volentium eum ob-
deveram nimium ætatem hoc ab onere habere eximium.
Inter omnes ad hoc munus deputatos non erat facile Julio
constantior, & promptior. Sub auroram mox ad sacrum
tribunal se contulit, non inde discessit, nisi ultimus, &
serum sub vesperum: neque sanctum illum laborem in-
terpolavit, nisi cum faciendum esset ad aram, dicendum
pro concione, aut refectiuncula in prandio libanda. Acrit-
ter invehi solebat in eos confessarios, qui tantum dicis, aut
fallendi temporis causâ ad confessiones audiendas acce-
dunt, & nihil illic molestiarum, aut incommodi exant-
lare volunt, dicere solitus, illos esse homines animo viles,
ignaviâ insignes, nullius Spiritûs, nullius Zeli, in amore
Dei, & proximorum perfrigidos. Zelus iste caritatis,
qui summum in Julio locum obtinebat, causa fuit, ut
multò libentius se ad infima subsellia, & personas demit-
teret, quàm ad sublimes, & divites; etenim istis nequa-
quam confessarium deesse solere, qui ipsos audiat, non
item illis. Carceres, cauponæ, domus hospitales, remi-
ges, transtra, thermæ, ergastula viscebantur ab eo identi-
dem, & licet inter eos scetores sæpius animi deliquium pa-
teretur, reputabat tamen has ille suas delicias. Constan-
tinopoli, Algieri rotam concubiam noctem traducebat in
confessionibus audiendis, inter horribiles putores, & ca-
tenarum strepitus, non aliam secum auferens mercedem,
quàm stipatos animalculorum greges, qui ei adhæserunt.
Hos ille non excussit, neque venatione persecutus est, sed
ejus loco perrexit animas venari per stabula diversorio-
rum, illarum exomologesibus dans operam.

Et est jucundum audire ejus inter miseras gloriatio-
nem, habuisse se inter pœnitentes ultra pueros, cæcos, clau-
dos, agrestes, mendicos, mancipia, mente captos, latro-
nes,

nes, nautas, plurimos etiam satellites, accensos, lictores, & non unum denique carnificem. Non defuere contra multi principes viri, Prælati, Episcopi, Archiepiscopi, Cardinales, qui gloriarentur uti se confessario Julio Mancinello, cujus amplissima charitas, nescia excludere ullum hominum genus, etiam varias complexa nationes fuit, quarum causâ varias quoque linguas laboriosè perdidicit. Audiebat Gallos, Hispanos, Belgas, Sclavos, Walachos suis usos linguis, omnes denique populos latinè callentes; Et, quod omnem admirationem excedit, (& asseritur in articulis sæpiùs allegatis) eum in dando operam excipiendis confessionibus, intellexisse illarum gentium linguas, quas extra confessionem non intelligebat; & vice versâ, illum fuisse ab ijs intellectum, dum confitebantur, & non alio tempore. Hoc ipsi usu venit cum Arabibus, Polonis, Germanis, & alijs compluribus; Latinæ, & Gallicæ linguæ ignaris, ac propterea graphicè lamentabantur à se non reperiri, qui ipforum audiret confessiones. Atque hinc, ut ipsos cum solatio dimitteret, præmissâ brevi, sed efficaci ad Deum precatiunculâ, eos audijt, seque invicem intellexerunt, non item post, quàm ritè omnia, quæ ad Sacramentum pertinebant, fuerant peracta. Ac quod fortasse majorem meretur stuporem, ut absque obstaculo utrinque procedi in hoc foro posset, etiam mutis impetravit eatenus loquelam, & surdis auditum, denique & fatuo nonnemi sapiendi facultatem: Nec hoc solùm: abscondita cordium pernovit, & inspexit lumine ipsi divinitus concessio: revocabat confitentibus cum summa ipforum admiratione in memoriam peccata, quæ ipsi jam obliti fuerant, aut ex professo tacuerant, sibi solis, nemini alteri cognita. Nimia quorundam confessionis in plurimos annos dilatio non illum morosum reddidit, sed potius animos, & alacritatem addidit, ut applicatiùs attenderet,

Viri principes eum à Confessionibus petunt.

Omnium nationum prope homines audiebat.

Mutis impetrat loquelam.

Longæ confessiones non eum reddunt morosum.

Ab alijs
repulso libenter ac-
ceptabat.

Greg. XIII.
ei amplif-
simam dat
absolvendi
faculta-
tem.

Comitas
Julii in
recipiendis
peccatori-
bus.

deret, & mansuetius cum hujusmodi ageret. Vnde cum magni subinde peccatores propter difficultates, & nodos, quos afferre solent, sapius ex tempore non facile solubiles, ab aliis confessarijs rejicerentur, ipse hostales cupidè venabatur, & ad se attractos in numero & catalogo ad se constanter accedentium reponebat, cumque illis admiffa scelera confusis lachrymis deplorabat. Quod si forsàn stato tempore non rediissent, ipse illos circum cursans tempore sibi perincommodo quæritabat. Adeò amor Dei, quem unum in ipsis respiciebat, dulcem illi, & sapidam reddebat peccatorum conversionem. Confusus de hac solidissima Julij caritate Gregorius XIII. fel. rec. largitus est ipsi facultatem per amplam Hæreticos, Schismaticos, Apostatas, Infideles cum Ecclesia reconciliandi: nec opus erat alio apparatu, quàm ut id fieret simplici, & privata abjuratione errorum. Et horum confessiones, qui se magno numero apud Turcas converterant, quæ erant brevissimæ, repetebantur à quindecim, & viginti annis, cæteræ omnes à triginta, & amplius annis, vel etiam à tota vitâ, præsertim eorum, quos renegatos dicunt, uti & mulierum Christianarum Turcis nuptarum. Quoniam autem advertit interrogatos, quantum temporis abiisset, cum se in confessione accusant, id plerumque ex professo cælere velle, ne, prout dicebamus ipsis factum ab alijs esse confessarijs, tanquam non audiendi repellerentur; Non, non faciam ego sic, inquiebat, imò dimittam potius omnes alios, propter vos, qui vel maximè indigetis confessione, rogabatque, ut adducerent hostales ad se, qui multum haberent temporis à peracta exomologesi, illisque testarentur, P. Julium ipsos examinaturum cum charitate, absque ulla ipsorum molestia, & impositurum pænitentias, ut vocamus, leves admodum, & faciles. Pro eo, ac loquebatur, sic examissim factitabat.

Patri

Patri Julio inter primos debetur Romæ introducta consuetudo cursandi per compita, & vicos platearum, ad navigia in litoribus, illicque rudi publi prædicandi verbi Divini, item pauperem turbam festivis diebus ad confessionem invitandi. Neque verò hic facile omnes ejus ingeniosas memores industrias, quas ipsi suus dictabat zelus, in pertrahendis ad Confessionem hominibus, qui id minimè cogitaverant. Per pagos, & castella, ubi invaluerat abusus non expiandi animum confessione, nisi rarissimis quibusdam per annua solleñitatibus, cum frustra quateret corda induratorum, aspiciabatur oppugnationem, quâ parte facilior se spes victoriæ ostentabat. Sumebat initium à parvulis: hos sacro aliquo allectare munusculo conabatur, quorum exemplum postea paulatim secutis adultis nemo unus remanebat in expiatus. Idem factirabat cum dammatis ad remos, ubi cum nemo primus esse vellet, incipiebat ab infirmis, & junioribus, & in hunc modum sensim disponebat & cæteros, quamvis in principio multum renitentes. Semel rogatus à Navarcho, ut triremes Neapolitanas expiaret, cum ne unus quidem reperiretur, qui id secum fieri permitteret, conversus ad præfectum, eja, inquebat, tu id felicius exemplo, quam Authoritate persuaseris, præeuntem sequentur. Cum Navarcho non sufficeret animus rejiciendi invitantem, secuti eum fuere ad unum omnes. Utebatur & alio artificij genere, cui nomen dabat Venationem spiritualem. Quos magno cum labore iam converterat homines passim pro sceleratis habitos, adhibebat ad alios cicurandos Venatoris instar, qui efferatas feras per cicures mansuefacit. Hos à se invicem separatos collocabat inter obstinatos, & ad vocem Divinam surdos, quâ illos percellere ad pœnitentiam satagebat; perseverantibus his contumacibus esse, monstrabat illos recens ad confessionem proclives, & alacres ac si nunc primum converterentur; hos ablegabat ad confessionem

Ingenium
in pertrahendis ad
confessionem hominibus.

Exempli
vis.

Ejus venatio Spiritu-
alis.

Mira dexteritas convertendi obstinatos.

Commis-
sio in
impios.

onem, qui nutui Julij obsequentes cæteros exemplo & cohortatione ad idem faciendum inducebant; & isti, sancti stratagematis ignari etiam à Deo sperabant misericordiam consecuturos, quam viderent consecutos majores se peccatores. Ita ingeniosus amor non solùm Dei servos facit piscatores, verùm & venatores hominum. Et harum præda usque adeò jucunda solet accidere, & si unica esset hujusmodi ferarum, ut super eâ fiant plausus, & gratulationes in paradiso. Si quando verò suaves hæc Julij inventiones cecidissent in irritum, tum enim verò accensus Zelo, & indignatione contra reos, qui in culpâ, ac morâ essent, Divinam ipsis, humanamque minitabatur vindictam, ni resipiscerent. Et valuit sæpè incussus terror ad perfidiam, & obstinationem perfringendam.

Contuma-
cis viduæ
pœna & re-
sipiscencia.

Quo in proposito relatu dignum censeo, quod in quadam Italiæ civitate cum nobili, & juvene vidua ei contigit. Hæc cum moribus esset haud sanè probatis, contumacissimè repudiavit confessionem. Legationem ad eam misit in hunc sensum; aut veniret ultrò ad exomologesin obeundam, aut preces se futurum ad Deum, ut eam permolestus invaderet morbus. Non secus evenit, ac precatus est. Intra triduum adeò ei intumuit venter insigni cum doloris cruciatu, ac si gravida ferret uterum. Vexatio minimè simplex, & morbi, & infamiæ, cum nollet videri, quod non erat, reduxit illam ad officium, ac mentem saniores. Venit confessionis causâ ad P. Julium, quâ ritè obitâ, mirum dictu, tumor extemplo resedit, cessavere dolores. Hæc paterna correctio valuit, ut postea in aliam mutata mulro cum spiritu inchoaverit, & profecuta sit vitam. Videmus complures confessarios affici tædio laboris, cum ingentem ante se numerum conspiciantur volentium confiteri, aut cum lapis iste in longum volvendus est. tempus: non ita Julius: afficielatur tædio, cum rari,

Non terre-
tur affluxu
pœnitenti-
um.

aut

aut nulli apparerent nantes ante sua subsellia; & tunc circumjens templum, ubi fortè pauperulam quampiam reperisset ab alijs neglectam, hujusmodi personam gaudens ad se pertraxit, eamque confessione expiatam cum solatio dimisit. Multò magis relucebat ejus charitas in quærendis peccatoribus extra templa, percurfabat compita, & angulos, in quibus sæ illæ fœminæ delitescunt, quæ causæ esse solent tot interituum & temporalium, & sempiternorum. Quibus in casibus protractâ de sinu Crucifixi, quem semper secum deferebat, imagine, ecce! dicebat ad malefanos, ecce Servator vester, & Redemptor, qui ad vos quærendos descendit in terras, ut vos ad flenda vestra peccata adduceret. Non videtis, quo pacto mali Dæmones per portas, ac fenestras erumpant, vósque per harum meretricum laqueos pertrabant ad flagitia, vósque præcipites agant ad inferos? Decernite tandem alterutrum de duobus; Vtrum artidet? Aliàs secum portabat mortuorum calvas, aliàs agmen graviter se verberantium deducebat. Et fuit mos iste, quem ipsos quatuor per annos constanter tenuit, usque adeò efficax, & salutaris, ut subinde centenos secum peccatores ad templum mille passibus distans ad confessionem perduxerit. Illarum autem, quas dixi, mulierum complures reconciliavit Deo: & semel lucroso sanè fœnore decem, & octo; prout affirmant illi sæpè nominati pro ejus Apotheosi formati articuli. Neque verò dubium est ullum, quin ille omnium corda ad frugem facili negotio reduxisset, si perinde alij, divites maximè, sicut ille linguam & manum pio admovit operi, sic illi manum misissent ad crumenam, quò conversus esset, unde viverent. Nec his includi se passus est limitibus Julij Zelus; progessus est porrò ultrà ad ultimum propriæ vitæ discrimen, ut mortis è faucibus eriperet peccatorum animas. Remis alligatorum in mari, in nosocomijs infirmorum fœ-

Apostrophe ad seductores, & seductrices.

Calvæ mortuorum. Flagellationes.

18. Probstibula adducit ad confessionem.

Fœmina
leprosa.

Mutuam
cum Deo
pactam.

Ejus rei
exempla.

tentium, & contagiosorum, peste infectorum, quos nemo non vitaret, & quotquot miserorum, aliter excipi non poterant, prosternebat se ad latera, & auriculâ eorum oribus applicatâ jacens excipiebat confessiones: nec rarò putentes in stomachum halitus demittebat; qui, nisi Deus servum suum salvum conservare decrevisset, mortem ipsi herclè indubitabilem attulissent. Semel incidit in fœminam totam leprâ obsitam octennio ipso affixam lectulo; carendum ipsi fuerat Sacramentorum solatio totidem per annos ob nimium sacerdotum horrorem, ne quid mali, si ad ipsam propriùs accederent, afflatu contraherent; cum patientia eam tractavit Julius, & ejus confessione amanter auditâ per id exempli facilè curionem induxit, ut sacram ei synaxin ausus fuerit impertiri. Quin imò non rarò ipsi usu venit, ut, quorum animas sanabat per exomologesi, etiam à corporibus tenaces depelleret ægritudines. Et videbatur inijsse cum Deo pactum, uti is ad se gravissimos quosque peccatores destinaret, & si parere recusarent, periculosos immitteret morbos, quos inde Julius auditâ eorum confessione persanaret. Certum porrò est, cum semper orasse Deum, quò pessimi quique ad se accederent. Fuit autem usitari quasi miraculi instar, quoties illi cunque in mentem venit solitæ illius orationis fundendæ, toties à Deo aliquem submittendum, quippe alioquin hujusmodi ei instinctum ad precandum minimè suggesturo.

Probationis ergò nonnulla placet afferre exempla, in gratiam lectoris, & animandis confessarijs. Neapoli in suburbanis Mater quædam mulrùm afflicta degebat: causa erat, quòd unus filiorum quindecim ipsos annos abstinerat ab exomologesi, nec ulla ratione adduci ad eam poterat; recurrit Mater ad Patrem Julium; hic solatus eam iussit, rogaret Deum, brevi suppetias laturum. Biduò post videt patrem alia de causâ ædes suas prætereuntem,

pro-

properè eum secuta orat, succederet domui suæ, in qua filius æger decumbebat ad mortem, jam planè fandi impotens. Successit pater, induxit eum ad confessionem, in qua, quanto amplius progrediebatur, tanto fiebat loquendi, & virium potentior. Sub finem febris priùs ardentissima omninò eum reliquit. Præcepit filio, ut in alterum diem sacram synaxin accederet, & matri, ut eum ad illam, prout posset, adduceret. Obedivit per omnia licet cum labore corpusculi. Refectus de manu P. Julij, integer, valensque ex toto reversus est domum. Florentiæ in templo adiit eum homo pauper confessionis causâ, ex quo seiscitatus est Pater, cur id diei nempe profesti accederet ad confessionem, tempore nec ejus conditioni, nec pietatis studijs satis accommodato. Dominus meus JESVS Christus, respondit ille, me huc misit, & si quidem scire desideras, quare? equidem libenter dixero. Tribus mensibus æger lecto tanquam clavis affixus decubui, omni ope, & auxilio ego, familiæque, quantula est, destitutus; jamque me malus Dæmon eò vecordiæ perduxerat, ut, quandoquidem Deus nec in ultimo quidem hoc articulo superpetiarum nihil afferebat, statuerim apud me (prò dolor!) abjurare Deum. Antequam tamen in id præcipitij provolverer, rapior obrutu in imaginem Christi spinis redimiti prope lectum pendulam (cruce[m] humeris gestabat) interim dum ego per mille suspiria, & gemitus imis ex præcordijs ductos dolorem meum cum lacrymis exprimo, mirum! & ipse mihi collacrimavit Christus, solatus est me, animavit me, præcepitque, conferrem me ocyus ad hoc templum vestrum: confiterer uni vestrùm, unde subito strato consurgens tuis me pedibus hic provolvo.

Perusij cum P. Julius daret operam feriâ secundâ Paschæ confessionibus excipiendis, stitit se juvenis quidam apud ipsum, viginti tres annos, ut videbatur, natus. Quæ-

Christus
mittit pec-
catores ad
P. Julium
Florentiæ.

Perusij.

Etiā Be-
atissima
Virgo mit-
tit pecca-
tores ad P.
Julium.

Mirabilis
sanè igno-
scentia.

rit ex eo pater, quantum temporis iisset inter postremam, & hanc, quam faciendam aggredereetur, confessionem; & compertò annum integrum fluxisse, ut eum ab hac mala consuetudine obeundi tam rarò confessionis Sacramentum avocaret, dicit illi dulcia verba. Et ò bone! videturne tibi factum benè, confessionem tam diu distulisse? Vade in pace, non te audio. Tunc juvenis, ò Pater! si scires, quis me huc mitteret, non equidem loquerere sic, audires me extemplo. Ecquis igitur te huc misit? subjungit pater; & ille, nostra Domina, inquit, me mittit huc, & rem à capite exorsus in hunc modum exponit. Scito mihi inimicum fuisse capitalem. Hunc ego pluribus locis, & temporibus quarebam ad pecem manibus meis inferendam: Demùm statui illum è medio tollere noctu die Veneris sancto. Quare illum præstolor cum armis propè hortum, ubi illi transeundum erat ad concionem de Passione Domini audiendam. Antequam autem illuc me conferrem, ingredior sacellum salutaturus B: Virginem (sic meus ferebat mos) quoties illic præteribam. Tunc (totus commoveor memorans) Beatissima Virgo ad me conversa sic me affatur. Miserum te! quò ruis? ecquid cogitas? Deus malum hoc a verruncet à capite tuo. Vade, ignosce, ini pacem, ac Jesu vitas adi, confitere. Quò auditò tute ipse facilè colliges, quid mihi animi fuerit, quàm totus immutatus, quamque confusus vesaniam meam detestatus fuerim. Vbi primum domum veni, Matri factum ex ordine denarro, cæteris de familia expono; magno illos solatio perfundo. Offero pacem ei, qui me toties illam frustra rogaverat. Eandem à die Veneris sancto ad hanc usque diem ritè conscivi. Et nunc, ut faciam, quod imperavit Mater sanctissima, hic me sisto, paratus confiteri. Suprà quàm dici potest, lætus P. Julius paternè ipsum exceptit, & audità ejus confessione opti-

optimè aninatum dimisit. Romæ præscius P. Julius sequenti die toto sibi jus dicendum pro tribunali ad confessionem accedentibus, more solito se ad id muneris accinxit, oratiunculâ præmissâ Deum rogans, ut insignem ad se peccatorem destinaret.

Eandem gratiam manè in oratione, & inter litandum repetijt. Secundum quæ confert se ad dicasterium. Quò vix occupatò ecce tibi, Juvenis se sistit viginti trium quasi annorum. Pater suspicatus id, quod erat, hunc nimirum fore, quem Deus mitteret, lætus hominem excipit, rogat, an forsan recens admodum esset confessus? respondit ille subfrigidè, quem scilicet sui ipsius dispuderet, utpote, qui nec per matris cohortationes, nec per sororis monita sceminarum cætera pietati, & honestati peraddictarum, nec per occasionem recurrentium Jubelæorum adduci unquam potuerat, ut se reum in hoc foro ageret, sub involveris, inquam, vocum perambiguarum dixit denique, ante aliquot annos, at nunc se, quamquam suam præter consuetudinem; Ex quo nocte; inquietabat, prægressâ inter dormiendum audivi vocem expressam dicentem mihi; Confitere apud P. P. Jesu vitas, statuisse se velle in officio esse. Quam vocem excitatus & vigil iterum audio; percellor, commoveorque animo; difficultas confitendi, quâ antea occallueram, momento labitur; nox videbatur longa crescente cum mora desiderio. Audijt illum Pater Julius, & inter alias imperatas, & acceptatas pœnas etiam hanc imposuit, ut duos per annos in singulos menses semel confessionem obiret, & ut posset oscitanti vellicare auriculam, voluit de illius domicilio cognoscere. Mensis fluxit, homo non comparet. Julius, qui prius omni die preces pro eo fuderat, tunc validius instaurat vota, proponit illum adire; verùm nunc inopiâ socij, nunc memoriæ lapsu res protrahebatur in longum. Aliquando tan-

Quas pœnas in confessione præscribet.

Divinitus
monetur
de adven-
dis ægris.

Confessio
etiam me-
dicinam
corpori at-
tulit.

tandem ipsum sub vesperum, cum subire ostium Collegij vellet, redit memoria hominis. At verò tunc prodire vetabat regula, jubens ante noctem reverti domum. Nihilominus cum rem gravem esse intelligeret, quæque excusationem apud superiores mereretur, capto in arenâ confilio eum adit, invenit hominem decumbentem, morti vicinum, certum tamen, & firmum non confitendi, per quicquid amici, & curio urgerent. Viso Patre Julio statim ejus fuit in potestate, eo adhuc vespere peragere confessionem voluit, tametsi aliud propter noctis vicinitatem suaderet Julius. Eum tamen sororum una detinuit, metu, ne ægrotus ea nocte loquelam perderet, prout eam nocte antegressa amisisset. Etiam hic confessio medicinam attulit corpori; æger enim post biduum sanus, & incolumis prodeambulavit. Julius revertens domum janitorem reperit alia de causâ in referenda januâ occupatum, quamvis jam serum noctis processisset, & ipse superiori de mora Julij nil indicasset. Ex quo manifestum fit voluntatem fuisse Dei, ut Julius ad juvandam illam animam id temporis exiret. Juvenis ille cum matre & sorore multos in annos provixit, ac demum post exactam vitam Christiano homine dignam optimè ad mortis ictum dispositus decessit. Non solum invaletudine hominum usus est Deus in lucrum animarum, ut eximio P. Julij satisfaceret Zelo, etiam cacodæmones ipsos compulit, ut suam ad id operam quamvis inviti conferrent. Ne prolixiores justifimus, & ut tandem hoc caput concludamus, unum de multis exemplum in medium affero. In quadam celeberrimâ civitate, Româ plus sexcentis, & amplius millibus distante, receperat se pater Julius in quoddam religiosorum virorum cænobium.

Hic cum vir adit honoratus inter suos in paucis, suum apud eum animum confessione expiaturus. Linguam

ci,

ei, & os verecundia per decem, & novem annos integros occluserat, ne enorme quoddam peccatum ab eo commissum fateri auderet, continuis interim sacrilegijs periculo se involutus. Visum est & huic injungere, quam supra diximus, pœnam, ne rariùs per biennium, quàm semel quovis mense se sisteret sacerdoti. Primo statim mense pœnitens defuit officio. Quare itidem pro hoc preces accumulatur; Ecce autem cœtiduò post videt eum ultrò se adeuntem, dum latus se ad audiendum comparat, intelligit ex eo, quo pacto deposita omni confessionis cogitatione nocte præcedente Dæmon in forma bufali apparuerit, furioso cursu lectum impetentis, ex faucibus, naribusque, horrendum visu! flammam cum ignibus eiaculantis. Quo formidabili sanè spectaculo territus evigilo, conjugem inclamo, excito, quæ identidem salutiferum Crucis signum efformans, & iteratò ingeminans sanctissima JESV, & MARIÆ nomina invocans monstrum illud fugavit: Quod cum fecisset, nudato postea brachio, ecce signum ustulationis in eo cernebatur à combustione illius infernalis monstri relictum. Julius reversus in Italiam, cum octo post annis transire per eandem civitatem, in qua novus iste casus contigerat, eum oporteret, nihil tale suspicatus, festinus evocatur ad agrum moribundum. Excusavit ille linguæ inscitiam, verum intellecto, agrum optimè callere Italicam linguam, & ni acceleraretur negotium, periculum esse, ne infirmus fandi potestate dejiceretur, aut omninò voluntatis suæ tam sanctæ propositum deponeret, prout per tres omninò menses semper illud rejecisset, properè eò se contulit, & dum ejus excipiebat confessionem, cognovit planè eundem illum esse, quem quondam bufalus ille personatus aspectabilis tantoperè terruisset; quòd certè permirum videri debet; Nam vix pater eam in civitatem appulerat, eo penitus ignaro, sic utique à Deo admonitus

Peccatum enorme per 19. Annos taceatur.

In transitu evocatur mirabiliter ad agrum.

Reduxit
multos Re-
gulares ad
suos ordi-
nes.

Jussus sta-
tim inter-
mittit con-
fessiones.

nitus statim petijt confessarium, & confessus accepto sacro viatico post triduum migravit ad dominum. Pater verò suum profecutus est iter. Hujusmodi complura alia adduci exempla possent ingeniosæ Julij charitatis, quâ in reducendis ad exomologesim peccatoribus usus est, liberantis nonnullos à morte temporali, quam alij ipsis machinabantur, inferendam; alios ab æterna, alios à pudore, & obstinata peccatorum reticentia, alios denique ab angustijs rei familiaris ipsos ad desperationis barathrum impellentibus. Reduxit etiam multos Regulares ad suos ordines, à quibus Apostatarum ritu defecerant, cogendo quasi Deum ipsum per suas preces, quas ipsi offerebat, ad dandum, quod per eas Julius nitebatur obtinere. Atque ut mundo constaret, P. Julium in excipiendis confessionibus non tam suum, quàm caritatis judicium, & obedientiæ regulam secutum, cùm ei Pizzofalcone in novitiatu Neapoli ob virium defectum munus hoc sacrum interdiceretur à Superioribus, extemplò à sibi alioquin tantopere dilectâ provinciâ manus abstinuit, nec verbulo in contrarium alato. At verò jam tempus est ejus Zelum etiam in alijs societatis proprijs ministerijs, si libet, inspiciendi.

C A P U T VI.

Modus, quem tenuit in Concionibus. Quædam ejus Peregrinationes.

Ejus Con-
cionandi
talentum.

SI Patri Julio credimus de se narranti, haut sanè summam fuit ejus concionandi talentum ob laterum infirmitatem, & insitam quandam à natura verecundiam, quæ ipsius dicendi genus minùs forte, & invalidum reddebat; seivit nihilominus illud tam fructuosè & utiliter impendere, ut propter divini afflatum spiritûs: qui ipsi nunquam non dexterrimus aderat, mirè auctum quàm plu-